

medlemsstaters internationale forpligtelser. Når IEA finder, at der foreligger en krise, som udløser IEA's formelle krisestyringsmekanisme, kan Danmark endvidere vælge helt eller delvis at erstatte ellers pligtige forbrugsbegrænsninger med træk på de overskydende lagre.

Til § 2

Den nugældende lov indeholder ikke nogen definition af de lagringspligtige produkter og typer af lagre. De i § 2 indeholdte definitioner er imidlertid en nedfældelse af tidligere praksis.

Stk. 1 definerer mineralolie og mineralolieprodukter. I stk. 2 defineres de to former for pligtige lagre. Der skelnes mellem de med henblik på krig eller truende udsigt hertil bestemte beredskabslagre og de til indsats mod en fredstidskrise bestemte mindstelagre, jf. de almindelige bemærkninger.

Til § 3

Stk. 1 fastlægger, hvem lagringspligten påhviler. Bestemmelsen svarer stort set til den nugældende bestemmelse om, hvem lagringspligten påhviler, idet det dog er præciseret, at den ikke blot omfatter virksomheder, der importerer eller producerer mineralolie eller mineralolieprodukter, men tillige dem, der lader disse varer producere hos en anden virksomhed.

Stk. 2 giver miljø- og energiministeren hjemmel til at fastsætte regler om lagringspligten. I den hidtil gældende lov har ministeren haft hjemmel til at fastsætte bestemmelser om opretholdelse af mindsteholdninger. Denne hjemmel har været udnyttet til i bekendtgørelsesform at fastsætte regler om de lagringspligtige virksomheder, om de produkter, som omfattes af lagringspligten, og om hvilke beholdninger, der kan medregnes til opfyldelsen af lagringspligten, samt beregningen af lagringspligtens størrelse for de berørte virksomheder. Ministerens bemyndigelse påtænkes udnyttet til at fastsætte bestemmelser svarende til de hidtidige regler. Det er f.eks. hensigten at fritage virksomheder med meget små importmængder for lagringspligten. Den hidtidige praksis med at undtage de virksomheder, der importerer mindre end 50 tons om året, agtes således videreført.

Endvidere tydeliggør stk. 2 hjemmelen for bestemmelserne i § 7, stk. 2 og 3, i mindstelagerbekendtgørelsen. Lagerdækningsaftaler kan i henhold til bekendtgørelsens § 7, stk. 2, omfatte indenlandske parter, hvoraf den ene i forhold til sine lagringsforpligtelser har overskydende beholdninger, som kan anvendes til helt eller delvis at dække den anden parts lagringspligt. Lagerdækningsaftaler kan, som nævnt i be-

kendtgørelsens § 7, stk. 3, tillige indgå mellem parter i to EU-medlemslande, hvilket følger af artikel 6 i direktiv 68/414/EØF som ændret ved direktiv 98/93/EF. I så tilfælde kræver artikel 6, at der mellem de to berørte medlemsstater skal indgå en rammeaftale, inden for hvilken de konkrete lagerdækningsaftaler mellem virksomheder godkendes af myndighederne i de berørte lande. Rammeaftalerne forpligter myndigheden i det land, hvori en virksomhed yder lagerdækning, til at tillade, at de af den pågældende lagerdækningsaftale omhandlede lagermængder uden hindringer overføres til den dækkede virksomhed i tilfælde af en olieforryningskrise. Lagerdækningsaftaler har fået en stigende betydning. Der eksisterer et stort antal aftaler af denne art mellem danske lagringspligtige virksomheder indbyrdes såvel som mellem danske virksomheder og virksomheder i Sverige, Holland, Storbritannien og Irland. Fra finsk og italiensk side er der ligeledes tilkendegivet interesse for lagerdækningsaftaler med Danmark.

Til § 4

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til den nugældende lovs forpligtelse for ministeren til at fastsætte de samlede pligtige lagres størrelse, efter at Folketingets Energipolitiske Udvalg har fået sagen forelagt til orientering.

Stk. 2 bestemmer i lighed med den nugældende lov, at når særlige forhold taler herfor, kan ministeren for et begrænset tidsrum ændre omfanget af lagringspligten uden forudgående forelæggelse for Folketingets Energipolitiske Udvalg. Denne bestemmelse tænkes anvendt for eksempel under en olieforryningskrise, hvor det kan være nødvendigt med kort varsel at iværksætte lagertræk som følge af beslutninger truffet af IEA eller EU. Folketingets Energipolitiske Udvalg vil i sådanne tilfælde blive orienteret snarest muligt derefter.

Til § 5

I stk. 1 tillægges miljø- og energiministeren tilsynet med overholdelse af loven og regler udstedt i henhold hertil. Dette tilsyn svarer til Energistyrelsens hidtidige kontrol af de lagringspligtige virksomheders overholdelse af deres lagrings- og oplysningspligt. Tilsynet påregnes som hidtil at basere sig på de oplysninger, som fremsendes af virksomhederne, jf. § 5, stk. 2, og kan tillige omfatte anmeldte tilsynsbesøg hos virksomhederne, hvis det ud fra de modtagne oplysninger skønnes påkrævet.

I den hidtidige mindstelagerlov indgik en bestemmelse om myndighedernes adgang til privat ejendom